
3R PREMI PROSA ADULTS

Obra : 387 La sega del blat

Autor: RAMON JANÉ VIDAL

LA SEGA DEL BLAT

La mort estava cansada, havia fet molts quilòmetres per endur-se a l'altre barri un home del poble. Un poble de l'altiplà de La Segarra, de només dos-cents cinquanta habitants. S'havia assegut a descansar a l'ombra d'un paller abans d'executar, mai millor dit, la seva macabra missió. A les sis de la tarda el sol ja no cremava i corria una lleugera brisa. S'hi estava tan bé, que es va adormir plàcidament.

Era temps de segar el blat i en Venanci, tornava a casa després d'un dia esgotador. Formava part d'una colla que es dedicava al conreu de les terres d'un dels terratinents de la comarca.

Va tornar per l'era d'en Pau, als afores del poble, i aleshores la va veure. Anava vestida de negre de cap a peus, i dormia arrepenjada en un paller. "Devia ser d'alguna colla de segadors, tot i que no d'aquella contrada, per la vestimenta tan estrofolària que duia", va pensar. Al seu costat, a terra, hi havia una falç molt gran i molt maca. Brillava i semblava nova de trinca. En silenci, s'hi va acostar i la va agafar. Al moment va notar una estranya força al braç i un desig irrefrenable de segar. Intuïa que amb aquella eina podria segar i segar sense cansar-se. Va comprovar que la dona estigués completament adormida i li va prendre la falç.

L'endemà, de camí cap al tros, la va embrutar amb fang. No volia que ningú s'adonés del canvi. El podrien acusar de lladregot i això no li agradaria a l'amo.

Era sorprenent amb quina facilitat va segar el blat aquell dia. La falç anava sola; només calia guiar-la en la direcció correcta. "Devia ser màgica", va observar.

Estava acabant de relligar l'última garba, quan va veure la dona de negre plantada al seu davant. Si el punxen no li treuen sang.

—Em tornes la falç? —li va dir amb veu d'ultratomba.

—Jo, sí, perdona..., la vaig veure tan nova, tan brillant, que em va fascinar...

—Això ho pagaràs car.

En Venanci estava confós, la presència d'aquella dona l'inquietava d'una manera alarmant. Va avançar uns passos per tornar-li la falç i aleshores se'n va adonar...

—Òndia!, no seràs per casualitat...?

—Sí, ja ho pots dir sense embuts. Soc la mort, i m'has robat l'eina de treball. Com t'he dit abans, ho pagaràs amb la vida.

—Ho sento, perdona. No em pots prendre la vida per una cosa així.

—I tant que puc. Una vida no té gens d'importància. En sego milers cada any.

—Vols diners? Diga'm si t'ho puc compensar d'alguna manera.

—Hummm..., doncs, sí. Tens cotxe?

—Sí, una mica atrotinat. On vols que t'acompanyi?

—Quan acabi aquí la feina, hauré d'anar a un altre poble que està a uns deu quilòmetres. Si m'hi portes, et perdonaré la falta que has comès.

—Perdona la pregunta, però què hi vens a fer al poble?

—Aquest vespre m'he d'endur al carnisser.

—Però si és jove, crec que només té cinquanta anys.

—Cinquanta-tres, però li ha arribat la seva hora. Tots teniu data de caducitat. Si no fos així, seria un desgavell. S'ha de poder planificar la feina.

—Però com pots donar l'abast tota sola?

—Jo, només sóc una empleada. La *jefa*, té milers de treballadors per complir amb l'encàrrec del Més Gran. Soc la delegada de la Segarra, el Solsonès i la Noguera.

—Però els que treballeu per la *jefa*, qui sou?, d'on veniu?

—No t'hauria d'explicar tantes coses, però em caus bé. Ningú, fins ara, havia tingut bemolls de robar-me la falç. Els treballadors, com tu dius, som morts que després de traspassar, seguim vius, però en una altra dimensió. N'hi ha que fan d'àngels i ajuden la gent. D'altres recollim els morts, però la mort, no és tan dolenta com diuen. Portem l'ànima dels traspassats, davant del Suprem. I..., prou de xerrameca, ves a buscar el cotxe i em passes a recollir d'aquí un parell d'hores.

En Venanci va córrer a cor què vols per avançar-se a la mort i avisar al carnisser. L'home no s'ho podia creure, però va marxar abans que arribés la gran senyora.

Al cap de dues hores, el jove va recollir la mort, que ja l'estava esperant.

Quan havien recorregut una part del camí, en Venanci es va atrevir a preguntar-li:

—Ja..., has fet la feina?

—Humm..., sí, gairebé del tot. Ara l'acabaré. Para aquí —li va dir.

Al voral de la carretera hi havia el Ford del carnisser, estibat i en flames.

—Ha volgut córrer massa. Ningú no es pot escapar del seu destí. Està escrit.

—Ho sabies? —li va preguntar en Venanci amb la veu entretallada per l'emoció.

—Sí. Ara baixo a rematar la feina.

En Venanci, tot sol, va plorar desconsoladament. Havia provocat la mort del seu amic. No s'ho perdonaria mai...

Passats un parell de minuts, la mort va tornar al cotxe.

—No et culpis, ja t'he dit abans que estava escrit. Tu ho has fet amb bona intenció.

No es van tornar a parlar en tot el viatge. En arribar al poble la mort li va dir:

—Tardaré a tornar-te a veure. El teu deute està pagat.

La dona, va desaparèixer, en plena nit, pels carrers tènueament il·luminats.

En baixar del cotxe, va observar a terra, al costat del seient del conductor, la falç de la mort.

Pseudònim.- CAPVESPRE

Edat.- 73 anys